

Съ 5 тактови фрази (2+3) въ $\frac{2}{4}$:

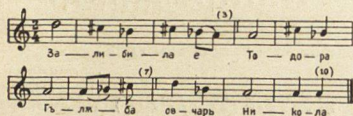

(Сбор. „Бесарабски пѣсни“).

3+4 такта

Пѣсень съ 10 тактовъ периодъ
(3+4+3) въ $2\frac{1}{4}$.

(Сбор. отъ Бесараб. пѣсни. Бъл. Ак.
на Наукиѣ.

Тълкуването на неправилно сложените периоди спрямо класическия 8 тактов израз, чрез стъснение, разширение или повторение на ритмичните форми на отделни тактове, е изlišна работа: народът строи музикалните фрази спонтанно, въ връзка с текста, който — въ слабичния си (а не тонически) вид, е също различно разчленен (ритмизиран).

Въ иетанцови пѣсенни видове обикновената тривремена мѣрка се среща не твърде често като постоянна. Смѣсъ отъ дву-съ тривремена мѣрка въ сѣщия видъ пѣсни е обикновено явление.

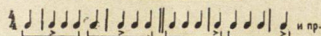
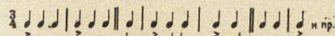
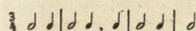
(Сбор. Бесарабски пѣсни).

$\frac{2}{4}$ и $\frac{3}{4}$ смѣсено :

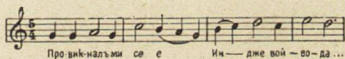

Сб. Т. В. № 3483 нот. Хр. Илиевъ.

Също тъй 4 времена равенъ тактъ, като постояненъ и смѣсенъ съ три-времения, се среща въ доста пѣсни. Типичниятъ въ класичната музика тро-хеични, ямбични и др. музикални раз-мѣри, съ съответните имъ аутфактиви форми, сж чужди въ нашата музика :

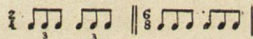
Петвременната мърка (съ 2+3 равни времена), старинната пеонна форма, позната и въ турската музика, сжщо, и въ западната, се среща и въ доста наши пѣсни.

Обикновеният 6 временъ тактъ е, сщо рѣдко явление въ нашата музика, като влияние отъ западната музика.

Въ хороводнитѣ пѣсни съ двувре-
мена мѣрка той се очертава съ та-
рантеловъ характеръ, чрезъ тройни
подраздѣления на времената

Също тъй рѣдко се среща и бавния, или умѣренъ 7-въременъ тактъ, съ 7 равни времена (3+4 и 4+3) — старинната форма „епитритъ“, позната въ източната музика като **усулъ** (ритъмъ) **деври-хинди**.